

Kvinnuvísan

Er Adam da af blår,
at ham et Evas hår
kan binde,
hvo kan det dog befinde,
at han som potteskår
så hånligt knuses for
en kvinde.

2. Selv Liviathan må
sin magt som knuset strå
befinde;
drag dog de ord til minde:
Hvor fanden ikke kan
selv komme, sender han
en kvinde.

3. En løve er vel grum,
så at dens mund med skum
kan rinde;
den kan dog sig besinde,
det egensindig dyr;
men hvo kan holde styr
på en kvinde?

4. Fra grådig bjørnetand
og klør man redning kan
udfinde,
da man med blussend' kinder
må tage øredask
og mangelstok krabask
en kvinde.

5. En tyr, som stange vil,
kan man jo komme til
at blinde
og fjæl for panden binde.
Men hvo vil tænke på
således at undgå
en kvinde.

6. En ulv, som står på lur,
hvor fæ og kreatur
er inde,
kan skræk og rædsel minde
at flygte på sin vej,
men hvad mon vover ej
en kvinde?

7. En tiger, der er ild,
er aldrig dog då vild
i sinde,
at man jo den jo kan binde,
så den må holde trop;
men aldrig holder op
en kvinde.

8. Vildbassen tæmmes kan
med bidsel under tand
og kinde,
springremmen kan den binde,
hvor trodsig den end steg;
men put, ja put kun væk
en kvinde!

9. En bidsk og arrig hund
kan sig i samme stund
besinde,
med brød man kan den vinde;
men hvo kan tænke så
at stoppe munden på en kvinde?

10. En frø vel knurre kan,
når den er fuld af vand,
og vinde;
men kan det dog befinde,
dens knurr kan ende få;
men når står munden på
en kvinde?

11. Den summend' bremseart
udbrummende kan snart
forsvinde;
men hvo kan nogen sinde
gå kvindeklafter kvit,
thi altid brummer frit
en kvinde.

12. En baselisk med hast
for spejlet stod og brast
i splinde,
da den sig så derinde.
Malicen kom derfra;
hvi skåner spejlet da
en kvinde.

13. Mod øglers, slangers brod
og ellers ved man råd
at finde;
men hvem kan overvinde
bagvaskelsers skumle tand,
helst når man træffer an
en kvinde?

14. Før smelter stål og sten,
før man blandt seksten en
kan finde;
er ondskab først derinde,
går den ej ud så let,
jeg kender på en plet
en kvinde.

15. Et skib med sejl og mast
for søens tummelkast
og vinde
kan gå i tusind splinde;
men slår end alting fejl,
går dog for fulde sejl
en kvinde.

16. Jeg tror, at havets vand,
som dug for solens brand
og vinde
skal kunne snart forsvinde;
men aldrig lader af
før i den mørke grav
en kvinde.

17. Mål himlens, jordens plan,
mål havet, om du kan
udfinde
dets dybde nogensinde;
men bund du ej kan nå,
hvor nær du end vil gå
en kvinde.

18. Man måtte tænke, at
jeg var helt desperat
i sinde,
at jeg tør sligt udfinde
at tale her så klart
om elskovs egenart –
en kvinde.

19. Men jeg vil svare så:
lad en kun træffe på
at finde
at få en herskerinde
af sådan englekøn,
som kaldes dejlig skøn –
en kvinde.

20. Skal hun regere ham,
da får han last og skam
at finde,
hun lærer ham at spinde,
hun kæmmer nok hans hår,
så han ej mer attrår
en kvinde.

21. Hun lader ham ej frist,
men lærer ham til sidst
at vinde,
at stå på rad og pinde
med sidste øjekast
for en blegnæbbet gast,
en kvinde.

22. Da sadler han nok om
og gør en anden dom
til minde,
hvad der var ved at vinde,
at han fik djævle løn
af sådant englekøn –
en kvinde.

23. Thi jeg har lært at se,
at prøve ånderne
og finde,
hvordan de er til sinde,
så jeg vel grue må,
så snart jeg tænker på
en kvinde.

24. Jeg kender en især,
jeg ved og hvor hun er
at finde;
hun går vel ej af minde,
thi hun sig kalde lod
min kære ven så god,
en kvinde.

25. Men Gud mig nådig fri
fra sådan en A. I.
veninde.
en sådan aseninde –
en engel ud af navn,
en djævel ud af gavn –
en kvinde.

26. Dog, dømmes ej af mig,
det hele køn er lig
i sinde!
Man og blandt dem kan finde
en from og dydig sjæl,
jeg og tilbeder selv
en kvinde.

27. Da Adam søvnen brød,
og han sin Eva sød
mon finde,
drag da hans ord til minde:
“Det er jo ben af mig,
er dannet underlig –
en kvinde.”

28. For hver en monihat
skal dyden dog uskadt
sig finde.
Hvad har du da i sinde?
Da skælder hun på ham,
som hånlige taler om
en kvinde.

29. Hvor slet en ægtestand
må dog du gifte mand
befinde?
Min pen da gi'r til kende,
at dyden du bortjog
og fandens datter tog
til kvinde.

Tættir V hjá M. Johannesen. Til vísuna hefur Marius hesar viðmerkingjar:

“Nú í okkara tíð, tá ið kvinnurnar ganga kravgongu og vilja vera sum menn, man kvinnuvísan skurra illa í oyrunum á mongum, sum ikki er so løgið, tí ógvuliga bersøgin er hon og fer illa við kvinnuni, sjálvst um hon ber í bøtuflaka fyri hana í summum ørindum.

Tað sigst, at Peter Arrebo skal hava yrkt hana, og satt er tað, at hann var illa royndur av konufólki.

Sagt er, at hann mundi komið undir sekt fyri at hava yrkt hana, men so yrkti hann hetta ørindi: *Dog dømmar ej af mig*, og tað skuldi gera, at hann slapp undan straffi.”

Hetta skrivaði Marius í 1978.